

Beli človek je dvakrat dvignil puško in grmel.

Še en slon se je naglo izpoddrsnil in padel.

Dva stara slona sta takoj pritekla k njemu, mu pomagala, da se je dvignil, in ga spremljala.

Čez savano so naglo dospeli ostali zamorci.

»Beli človek je streljal na slone«, mi je razjasnil Ori-Ori. »Enega je ubil, drugega ranil...«

Črnci so obkolili ubito žival. Videla sem, da so mu izruvali čekana in ju položili pred belega človeka.

Ta se je smejal in nekaj govoril.

Z vzkliki radosti so planili na ležečega slona.

Z nekakimi ostrimi predmeti, ki jih »striček« imenuje nože in se-kire, so začeli trgati slonovo telo. Sedli so na zemljo in jedli.

Dalje nisem mogla gledati tega. Jokaje in drgetaje sem se skrila v najtemnejšem kotu votline...

Strašna noč.

Šele pred solnčnim zahodom so zlobni ljudje zapustili sotesko.

Šli so še enkrat čez savano in izginili v džungli.

Naši brambovci so odhiteli iz votline po hrano za narodek. Iz vseh skrivališč so prihajali bivoli in antilope, oprezno se ozirajoč. Pasli so se že mirno. V travi so begale požrešne jerebice, pegatke in kotorne. To so zabavne ptice, osorne, prepirljive, s podjetno štrlečimi peresi v repih! Samo sloni se niso več vrnili na savano.

»Sedaj pojdejo čim dlje! Poiščejo si varnejše pašel!« si je domislil Ori-Ori.

Starejši šimpanzi so se nemudoma vrnili. Prinesli so svež bambus in mlade vejice, pokrite s šopki sočnih listov. Po obedu smo šli kot navadno počivat. Tema je že začela padati. Na vzhodni strani neba so se zbirali in kopičili črni oblaki.

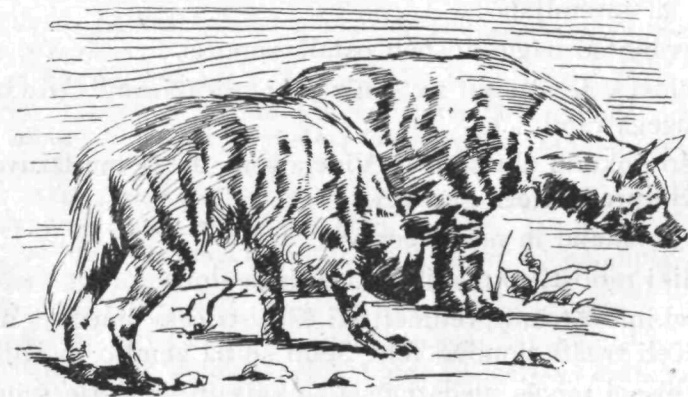
»Ponoči bo vihar!« je kriknil atek. »Založite vhod v votlino s kamenjem in vejamil«

V kratkem sem mirno zaspala. Ne vem, kako dolgo sem spala. Nisem slišala ne treskanja ne grmenja, ne šuma in pljuskanja plohe. Glasu viharja sem se bila že privadila. Ni me več strašil. To noč pa so pridrli nekaki drugi glasovi v votlino. Ni jih moglo zaglušiti ne tuljenje viharja in ne grom.

Stokanje, zamolklo in grozno tuljenje, lajanje, neko tenko in jokajoče zateganje me je zbudilo. Od strahu nisem vedela, kje sem. Začela sem se metati po votlini in kričati. S trudom me je mamica pomirila in me položila poleg sebe. Nisem pa zaspala do svitanja.

Vihar je potihnil. Naliv je nehal. Vendar pretresujoči glasovi še niso umolknili. Isto stokanje, jokanje, tuljenje, lajanje in škripanje je prihajalo iz dna soteske.

Ori-Ori je pomolil glavo izpod skale in začel poslušati.

»Šakali so zbežali, pustili so plen... O! Še celo hijenam se ježe ščetine na vratovih. Povešajo ušesa... renčé zlobno... potrmuljeno odhajajo.«

Črez hip je vse krdelo izginilo v grmovju. Dolgo nismo videli ničesar; kmalu pa sem zapazila, da se visoka trava giblje in razmika.

Na jaso je stopila iz gošče lepa žival. Spoznala sem takoj leoparda. Bil je popolnoma podoben onemu, ki je umoril neprevidno Mi-Ri. Prihulil se je k zemlji. Plazil se je kakor kača. Oči so mu gorele. Dolgi, pisani rep je drgetal. Črez nekaj časa se je leopard pomiril in začel trgati slonov bok. Renčal in krulil je glasno, se ogledoval in brusil zobe.

Hijene in šakali so prežali v grmovju. Stali so blizu. Vendar si niso upali zapustiti skrivališča...

Pisani ropar se je nažrl in končno odšel. Vse krdelo se je zopet povrnilo. Pred nočjo so na jasi ostale le še slonove kosti...

Že dva dni nismo nič jedli.

D a n g l a d u.

Oblegani smo. Naši brambovci ne morejo zapustiti gor. V grmovju med skalami so se ustavili levi. Dva samca in samica. Težko jih je ugledati med kamenjem. Ne premikajo se, a njih žolto-rjava koža se prav nič ne razlikuje od barve naših gorá.

Vhod v naše jame je zavaljen s kamenjem. Otroci jočejo. Matere so obupane. Brambovci preže ob vhodu. Dasi je lega jam visoka, je vendar lahko priti do njih.

Samci-šimpanzi so pripravljeni na boj. Vsak hip se ta ali oni udari po prsih. Ori-Ori je počenil blizu roba. Palice ne izpušča iz rok.

Levi preže na plen. Uredili so si zasedo.

Po nočni gostiji hijen in po obisku leoparda ni bilo videti na savani ničesar. Vse se je skrilo čim najdlje. Očividno kroži v okolici leopard. A morda so bivoli in antilope zavohali nove sovražnike.

Levi čakajo potrpežljivo...

Šele tretji dan se je zunanost savane izpremenila. Čreda velikih antilop z ostrimi, zvitimi rogovi je prišla na pašo. Nisem jih videla še nikoli. Morale so priti od daleč. Pasoč se so počasi korakale proti goram.

Levi so se s telesi stisnili h kamenju in se raztegnili po njem. Premikala se jim je samo koža na hrbtih. Črne kite na koncu repov so vsak hip bile po zemlji. Ogromne žolte oči so se vpijale v lepe živali.

Razdalja med njimi in zasedo se je znatno zmanjšala. Eden levov je nenadoma zdrknil s skal in izginil v gošči. Dolgo ga nisem videla. Skočil je daleč, čredi za hrbet. Storil je isto, kar zamorec v soteski. Gonil je antilope. V divjem diru so se pomaknile v bližino skal. Prežeči roparji so skočili proti njim. Z ogromnimi skoki so napadali antilope. Trgali so jim hrbte in boke, podirali so jih na tla s šapami.

Tri antilope, vse okrvavljene, so obležale na zemlji. Levi pa so venomer podili čredo. Roparji so jih zapodili zelo daleč. Vrnili so se šele v mraku. Z gluhim renčanjem in tuljenjem so se gostili do dneva...

Naposled smo bili prosti.

Atek je odvedel ves narod na savano. Izkopali smo jedilne korenice, glodali smo iz zemlje poganjajoča mlada stebelca bambusov, trgali listje in vejice, nabrekle s sokovi.

»Striček« se je radoval in veselo vzklikal. Zbijal je šale, prekopicaval se, hodil po rokah, podil male opice in se smejal.

Iskajoč bambusovih stebelc sem zašla v gosto brstje. Razen malih pisanih ptičkov nisem srečala ničesar. Letali so okoli, cvrčali in žvrgoleli veselo. Lovili so gosenice, mušice in se podili za metulji... Našla sem ljubko jaso. Rezal jo je mali potoček, milo šumeč. Iz mehke

zemlje so gledala debela, bela stebila mladih bambusov. To sem uživala! Najedla sem se do ušes! Ne vem, kako se je to zgodilo — zaspala sem.

Ko sem se zbudila, me je obdajala noč. Nisem vedela, na katero stran naj grem. Žalostno sem vzdiknila. Vendar sem razumela, da je to nevarno. Spomnila sem se očetovih svaritev. Nihče se ni oglasil na moj vzklik. Ker me niso našli, so se šimpanzi očitvidno vrnili v gore.

Zdelo se mi je, da prihaja do mene oddaljen žvižg. Morda je to »striček«?

Splezala sem na najbližje drevo. Razgledala sem se. V temi sem opazila le sosedna drevesa. Drugega — nič. Sklenila sem iti na slepo srečo. Preletela sem z vso silo razdaljo med drevesi in se na mestu povzpela na najvišjo vejo.

Sedla sem, da bi si odpočila, kar sem zaslišala šum in tiho cikanje. Zdrznila sem se. Že sem nameravala skočiti na zemljo, kar sta poleg

mene zablisnili dve rdeči zvezdi. Nezavestna od strahu sem začela bežati. Niskjer ni bilo rešitve! Na vsakem drevesu so svetile podobne zvezde.

Naposled me je od obupa in strahu napadla jeza. Začela sem se tolči v prsa, kazati zobe in renčati.

Ničesar več se nisem bala. Vrgla sem se proti najbližjim zvezdam in udarila nanje s pestjo. Nekaj je žalostno zapiskalo. Zgrabila sem v temi se premikajočo bitje in močno stisnila. Ogle dala sem si ga natančno. Bil je majhno, pokrito z rjavim kožuščkom. Slične sem

videla na palmah. Kir jih je imenoval palmske podgane, Ori-Ori — veverice. Živalca je imela velike, kakor zvezde se lesketajoče oči. Bila je slabotna in zelo nesrečna. Ni bila to veverica, ker ni imela repa. Izpustila sem ujetnika in bežala naprej že bolj smelo.

Takrat sem zaslišala že razločnejše glasno, pretrgano žvižganje. Tako je mogel žvižgati le »striček«! Žvižg se je ponovil že bliže in izraziteje.

Vzdiknila sem: »Ori-Ori! Ket je tu... sama...«

Črez potok, ki je tekkel v bližini, je mignila črna senca in utonila v temi. Obenem sem slišala mehki šum trave. Nekaj je šlo k meni. Zatajila sem se. Niti dihala nisem...

»Ket! Ket!« se je razlegel tihi krik. »Kje si? Oglasi se!«

»Tu sem, striček! Pridi, pridi, ker se bojim! Striček!« sem zaklicala veselo.

Z enim skokom je bil Ori-Ori pri meni. Božal me je po glavi, ljubko mi puhal v obraz in me objemal. Privijala sem se k njemu in lizala mrzle roke dobrega Ori-Orija.

»Kaj se ti je zgodilo, mala Ket?« me je vprašal nemirno in skrbno. »Mama preлива potoke solzá. Toliko da ne utonemo v njih! Rru hodi mračen. Strašno je premlatil brambovca, ki je pazil na vaš oddelek. Stari Bo-Bo neprenehoma vzdihuje. Vsi so žalostni. Nisem vzdržal in sem šel iskat svojega paglavčka... Ne, ne deri se več! Vse bo dobro... Sedaj si že pomagava! Prenočevala bova tu. K sreči danes ni plohe... Lepo bi izgledala, če bi tako lilo!... Celo leto bi nama ne bilo treba hoditi na vodopoj!... Nič ne klepeči zdaj in zaspi, mala Ket!«

Nisem imela nobenega veselja do spanja. Pripovedovala sem »stričku« o svoji prigodi in o boju z veverico. Smejale se je kot norec.

»To ni veverica!« je rekel naposled. »To je mali ‚pantoná‘. Ima oči kot električne svetiljke.«

»Kaj je to svetiljka?« sem vprašala.

»O, tega ti ne razumeš! To je treba videti,« je odgovoril in začel zdehal. Črez hip je začel kihati. Smejala sva se oba.

»Padel sem v temi v neko kalužo. Zmočil sem si noge...« mi je razložil s pretrganim glasom, venomer kihajoč.

S tem pa se moja prigoda še ni končala. Spoznala sem, kako strašna je noč. Zvedela sem, koliko strašnih stvari ona skriva v svoji temi.

Bližal se je svit. Motna koprena je prevlekla nebo. Že sem razločila različno grmovje, ležeče kamenje, korito potoka. Za hip sem opazila v travi jatice spečih jerebic. Čepele so pod vejami palmovega grma. Glavice so skrile pod peruti.

Ne vem, odkod se je nenadoma pojavila pisana mangusta z dolgim repom s črnimi programi. Kot bi trenil, se je vrgla na jatice. Preden sem razumela, kaj se godi, je mala roparica zadavila dve jerebici. Nameravala je zadaviti še tretjo, ko je Ori-Ori zažvižgal. Mangusta je mignila s progastim repom in se oddaljevala, ne da bi se ogledovala.

»Pojdiva!« je dejal »striček«, skočivši na zemljo.

Bežala sva dolgo, a ko se je dobro začelo svitati, sva splezala na samotno drevo. Od tod sva videla skoro vso savano. Nedaleč od nas, dobro skrita pod mladimi palmami, je spala čredica rjavih antilop. Ker se niso ganile, bi jih ne mogli opaziti najbistrejše oko.

Toda ne oko, odkril jih je vonj roparice. Izza debelega palmovega stebela je naglo pomolila svojo glavo črna, belolisa civeta. Trenutek je povohala in skočila.

(Dalje prih.)